

УДК 930.2 : 94(477.81/86) «1848/1914»

ФОРМУВАННЯ ДЖЕРЕЛЬНОГО КОМПЛЕКСУ З ІСТОРІЇ НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОГО РУХУ УКРАЇНЦІВ ГАЛИЧИНИ 1848-1914 рр. (НА ПРИКЛАДІ УКРАЇНСЬКИХ АРХІВНИХ І БІБЛІОТЕЧНИХ УСТАНОВ)

Лілія Шологон

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
Україна, 76018, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57
e-mail: shologonlilia@ukr.net
ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-5390-7576>

У статті показано процес формування комплексу джерел з історії українського національно-культурного руху Галичини упродовж 1848-1914 рр. Акцентовано увагу як на історичних і суспільно-політичних особливостях епохи, так і специфіці адміністративно-територіального устрою Австро-Угорської монархії, до якої належали українські етнічні території впродовж означеного періоду, структурі державних установ, громадських об'єднань, діяльності провідних діячів української культури. Охарактеризовано документи і матеріали офіційного характеру та джерела особового походження з історії національно-культурного руху українців Галичини 1848-1914 рр., що зберігаються у вітчизняних архівних і бібліотечних установах.

Ключові слова: Галичина, джерельний комплекс, національно-культурний рух, товариства, громадські діячі

Наукове осмислення особливостей національно-культурного руху українців Галичини неможливе без усебічного та системного дослідження інформаційного потенціалу джерел, які відклалися в архівосховищах, у бібліотечних і музейних колекціях і стосуються політичних, соціально-економічних і культурних аспектів українського життя на теренах Австро-Угорської монархії, зокрема в одній з її адміністративно-територіальних одиниць, де в силу як історичних обставин, так і упередженої національної політики Габсбургів не припинялась конфронтація представників двох домінуючих націй цього регіону – українців і поляків.

Аналіз процесу формування джерельного комплексу обраної теми проведено з урахуванням особливостей створення самих джерел з історії національно-культурного руху українців Галичини другої половини XIX – початку XX ст., на основі існуючих методик, досвіду інших дослідників, зокрема Я.С. Калакури [5], І.С. Михальського [10], І.Я. Райківського [16].

Метою статті є простежити процес формування комплексу джерел з історії національно-культурного руху українців Галичини другої половини XIX – початку XX ст., що відклалися в українських архівних і бібліотечних установах.

Створення означеного нами комплексу джерел зумовлене як історичними та суспільно-політичними особливостями епохи, так і специфікою адміністративно-територіального устрою Австро-Угорської монархії, до якої на-

лежали українські етнічні території впродовж означеного періоду, структурою державних установ, громадських об'єднань, діяльністю провідних діячів української культури.

Історична Галичина, зокрема східна її частина (сучасні Івано-Франківська, Львівська та Тернопільська області) й етнічні українські землі у західній частині (Надсяння з центром у Перемишлі та Північна Лемківщина, що сьогодні у складі Польщі), була об'єднана з частиною польських земель в один коронний край – «Королівство Галиції та Лодомерії (Володимирії) з великим князівством Краківським і князівствами Освенцімським та Заторським» з центром у Львові. Саме тому лівова частина документів з історії українського національно-культурного руху відклалися в архівах, бібліотечних, музейних і приватних колекціях на території Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської областей.

У ході пошуку та виявлення джерел враховувалось і те, що до 1867 р. за австрійським законодавством релігійні установи відали питаннями початкового шкільництва; згодом це завдання взяли на себе Крайова шкільна рада (КШР) у Львові, повітові та місцеві шкільні ради, що працювали у містечках і селах краю. Релігійні установи призначали вчителів релігії навчальних закладів різного рівня, а тому документи про діяльність Греко-католицької та Римо-католицької церков у освітній сфері, КШР у Львові, повітових і місцевих шкільних рад, матеріали, що сформувалися у процесі ро-

боти народних і виділових шкіл, реальних і класичних гімназій, учительських семінарій, фахових шкіл, вищих навчальних закладів, посіли важливе місце у процесі формування джерельного комплексу [18].

Бралось до уваги й те, що українці регіону, на відміну від поляків, у силу політичних і соціально-економічних обставин, фактично не мали своєї потужної економічної та політичної еліти, яка б допомагала захистити право на власний національний розвиток, гарантований Конституцією держави від 21 грудня 1867 р. Ось чому український національно-культурний поступ став можливим завдяки діяльності визначних громадських і культурних діячів Галичини, а саме: І. Франка, М. Грушевського, М. Павлика, А. Вахнянина, К. Студинського, О. Барвінського, Н. Кобринської, С. Крушельницької та багатьох інших. Важливе значення для активізації національно-культурного руху в краї мала співпраця українців Галичини з вченими та літераторами з Наддніпрянщини, зокрема О. Кониським, М. Драгомановим, Лесею Українкою, Ф. Вовком та іншими. Тому, на нашу думку, джерела особового характеру потребують особливої уваги при дослідженні обраної проблематики, адже зазначені діячі, завдяки своїй професійній і громадській діяльності, зробили вагомий внесок у його розвиток. Їх автобіографії, спогади, листи, публіцистичні та наукові праці посіли важливе місце у формуванні джерельного комплексу з історії українського національно-культурного руху Галичини упродовж 1848-1914 рр.

Найбільший масив джерел із зазначеної теми відклався у Центральному державному історичному архіві України у м. Львів (далі – ЦДІАЛ України) [13]. Тут зберігаються документи адміністративних установ Галичини, що працювали упродовж досліджуваного періоду, зокрема Галицького намісництва на чолі з намісником, у сфері компетенції якого перебували всі початкові та середні навчальні заклади. Враховувалося, що ця державна структура мала безпосередній вплив на національно-культурні процеси у Галичині, оскільки давала дозвіл на створення нових громадських об'єднань, народних шкіл, гімназій, видання україномовних підручників, проведення масових культурно-освітніх заходів тощо. Документи, що відклялися у процесі її діяльності, дозволяють з'ясувати зміст і форми роботи урядових інституцій щодо вирішення найнагальніших проблем у зазначеній сфері.

Велике значення для дослідження темати-

ки має джерельний комплекс документів і матеріалів українських громадських організацій, які діяли на території Галичини. Більшість з них зберігаються у ЦДІАЛ України, зокрема у фондах 129 – Львівський Ставропігійський інститут (1788-1940 рр.), 130 – Руський народний інститут «Народний дім», 148 – Науково-літературне товариство «Галицько-руська матиця», м. Львів (1848-1940 рр.), 180 – Головна Руська Рада, м. Львів (1848-1851 рр.), 182 – Товариство імені Михайла Качковського, м. Львів (1874-1939 рр.), 196 – Політичне товариство «Русская рада», м. Львів (1870-1914 рр.), 206 – «Рідна школа» – Українське педагогічне товариство у Львові (1881-1939 рр.), 309 – Наукове товариство імені Шевченка у м. Львові (1873-1939 рр.), 312 – Українське спортивне товариство «Сокіл-батько» (1894-1939 рр.), 348 – Товариство «Просвіта», м. Львів (1868-1939 рр.), 349 – Студентське товариство «Ватра» у м. Львові (1891-1897 рр.), 400 – Український студентський союз у м. Львові (1909-1921 рр.), 514 – Театральне товариство «Українська бесіда», м. Львів (1861-1939 рр.) тощо. Саме у вказаних фондах політичних партій і громадських організацій відклялися програми, статuti, звіти про роботу, службове листування, що містять важливу інформацію про різні аспекти їхньої діяльності й у сфері національно-культурного життя.

Враховуючи активну роль в українському національно-культурному русі діячів Української греко-католицької церкви, нами опрацьовано архівні фонди таких установ, як Греко-католицький митрополичий ординаріат, м. Львів (1863-1945 рр.) [4], Греко-католицька богословська академія, м. Львів (1783-1945 рр.), виявлено важливі звернення, листи, заяви й інші документи культурно-освітніх товариств і митців про надання матеріальної допомоги, матеріали про діяльність діячів «Руської трійці» – М. Шашкевича, І. Вагилевича й Я. Головацького, які навчалися у Греко-католицькій духовній семінарії у Львові.

Значний масив інформації несуть особові фонди українських політиків, громадсько-культурних діячів, письменників, науковців, що відклялися у ЦДІАЛ України. Мова йде про документи та матеріали, що зберігаються в особових фондах А. Шептицького, О. Назарука, В. Старосольського, А. Крушельницького, К. Студинського, В. Левицького (псевдонім Василь Лукич), В. Дорошенка, Б. Ярошевського, В. Охримовича, М. Мочулинського, Я. Веселовського, Ю. Романчука, А. Вахнянина, І. Гриневецького й інших діячів [17]. Серед залучених

документів цих фондоутворювачів фігурують, поряд зі свідоцтвами та дипломами про закінчення навчальних закладів, посвідченнями про членство у тих чи інших громадських організаціях, автобіографії, спогади, епістолярій, публіцистичні та наукові праці, а часом статуту різних товариств, звіти про їхню роботу, листування з громадськими організаціями та державними установами з приводу вирішення різних питань національно-культурного характеру й інші матеріали, що безпосередньо стосуються обраної проблематики.

Цінну інформацію з досліджуваної теми містять документи Центрального державного історичного архіву України, м. Київ (далі – ЦДІАК України). Заслугує уваги фонд 1235 – родини Грушевських. Левова частка його документів відклалася у процесі життя та діяльності видатного українського історика М. Грушевського [3]. Вони розкривають, зокрема, і львівський період праці відомого вченого та громадського діяча, що тривав упродовж 1894-1914 рр.: його активну роботу як вченого-історика, професора Львівського університету, голови НТШ, під керівництвом якого успішно працювали як уже знамі у світі дослідники, так і початківці у науці. Змістовні матеріали про співпрацю українців Галичини та Наддніпрянщини виявлено у зібраннях документів Канцелярії київського окремого цензора, Київського тимчасового комітету у справах друку тощо [14]. Автором виявлено документи адміністративних установ Російської імперії, які відали питаннями цензури та надавали дозвіл або забороняли розповсюджувати на території Наддніпрянщини періодичні видання та художні твори, опубліковані у Галичині.

Деякі документи опосередкованого характеру можна знайти у колекціях М. Кропивницького й А. Кримського у Центральному державному архіві-музеї літератури і мистецтва України.

У процесі евристичної діяльності велике значення надавалось виявленню тих джерел з історії національно-культурного руху українців Галичини другої половини XIX – початку XX ст., які відклалися у фондах державних архівів областей України, насамперед ДАЛО: фонд 3 – Магістрат королівського м. Львова Галицького намісництва (1787-1918 рр.), 350 – Дирекція поліції у м. Львові Галицького намісництва (1873-1918 рр.), 26 – Львівський королівський університет імені Франца І (1850-1918 рр.), 293 – Товариство українських студентів політехніки «Основа» у Львові (1901-1938 рр.), 296 – Товариство «Академічна громада» (1882-

1937 рр.) та інших [15]. Необхідно враховувати, що у Львові, як столичному місті краю, працювали адміністративні структури, що вирішували важливі для українців питання, зокрема магістрат Львова, який серед іншого займався освітньою та культурною сферами, а також провідний навчальний заклад Галичини – Львівський університет, діяли студентські товариства, довкола яких об'єднувалася мова навчальних закладів (на відміну від інших національно-культурних організацій краю, вони не мали філій у містечках і селах), редакції українських часописів та інші установи. За діяльністю багатьох з них пильно стежила Львівська дирекція поліції, про що свідчать окремі письмові звіти про її роботу.

Значну інформаційну цінність мають документи, виявлені у Державному архіві Івано-Франківської області (далі – ДАІФО), зокрема Станиславівського магістрату (1866-1918 рр.), а також ті, що збереглися у фондах Коломийського римо-католицького деканату (1752-1938 рр.), Станиславівської греко-католицької єпископської консисторії (1788-1939 рр.), повітових шкільних рад за 1881-1918 рр., народних шкіл (1861-1918 рр.), учительських семінарій (1888-1918 рр.), гімназій (1765-1918 рр.), що діяли на території Станиславівського повіту [11]. Варто відзначити, що фонди вищезначених освітніх закладів, як українських, так і польських, є менш змістовними, ніж ті, що сформувалися у процесі діяльності державних і релігійних установ. Хоча робота з документами народних шкіл, учительських семінарій, гімназій, що знаходяться у ДАІФО, дозволяє отримати окремі важливі відомості щодо організації навчального процесу у початкових і середніх навчальних закладах Галичини впродовж другої половини XIX – початку XX ст.

Великий масив джерел зберігають фонди Державного архіву Тернопільської області (далі – ДАТО), зокрема щодо діяльності філій і читалень «Просвіти». Йдеться про фонд 294 – Філія українського товариства «Просвіта» у м. Тернополі (1901-1939 рр.) На жаль, далеко не всі документи про роботу читалень збереглися, частина з них була втрачена у роки Першої світової війни, інша – під час пацифікації. Матеріали 317 фонду – Філія українського товариства «Просвіта» у м. Тербовлі (1903-1939 рр.) містять відомості про діяльність 18 читалень просвітньої організації на Тербовлянщині.

У ДАТО певний інтерес представляє особливий фонд українського вченого, професора Львівського університету, депутата австрійсь-

кого парламенту С. Дністрянського, зокрема рукописи праць. Враховувалось і те, що частину з них свого часу було виявлено доктором філологічних наук, завідувачем Науково-дослідним відділом кафедри української мови та літератури Пряшівського університету імені Шафарика (Чехословаччина) Миколою Мушинкою під час фольклорної експедиції у Західну Чехію. Як відомо, упродовж 1932-1934 рр. С. Дністрянський мешкав у Чехії і цілком логічно, що його документи були знайдені саме на території цієї держави. 2007 р. професор, академік НАН України М. Мушинка урочисто передав їх на державне зберігання до ДАТО, де систематизовані матеріали біографічного характеру, наукові дослідження вченого, його листування, вітальні телеграми, фотографії тощо [12].

Певна частина матеріалу міститься й у документах і матеріалах рукописних відділів наукових установ і бібліотек України. Найбільший масив документів з означеної проблематики зберігається у Відділі рукописів Львівської національної наукової бібліотеки України імені В. Стефаника. У сховищах відділу відклалися цінні джерела для дослідження національно-культурного руху українців під час революції 1848-1849 рр. на території Галичини, зокрема, у фондах губернатора краю (у другій половині 1848 р.) В. Залевського, відомого політичного діяча того часу, редактора часопису «Gazeta Narodowa» Я. Добжанського, секретаря Бережанської повітової руської ради Т. Павликова, секретаря Унівської повітової руської ради Р. Моха, священника Ю. Желехівського, громадського діяча М. Качковського, вчених Я. Головацького, А. Петрушевича, І.В агилевича тощо [9].

Тут опрацьовано документи з особових фондів родини Барвінських, Бучинських, М. Возняка, В. Гнатюка, Т. Грушкевича, Р. Заклинського, П. Кирчіва, І. Левицького, О. Маковея, М. Павлика, Марійки Підгірянки, В. Шашкевича, В. Щурата й інших [7]. Особливий інтерес викликає архів О. Огоновського, що зберігається у фонді «Бібліотеки НТШ» у Львові, де зберігаються документи про діяльність театрального колективу «Руської бесіди», видання часописів «Правда», «Громадський голос» та інших. Також для вивчення теми певний інтерес представляють деякі архівні документи польських видавництв і редакцій, що працювали у Львові. Саме вони дозволяють порівняти динаміку виходу у світ польськомовних та українських періодичних видань і книг. Ідеться про видавництва «Оссолінеум», «Польська

матиця», «Шкільних книжок», редакції «Gazety Narodowej» (1871-1918 рр.) [1, с. 102].

До джерельного комплексу залучено низку документів з особових фондів Інституту рукопису Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського. Інформативно насиченими є листи, виявлені у фондах В. Антоновича, М. Біляшівського, Б. Грінченка, Д. Дорошенка, А. Кримського [8], які проливають світло на окремі аспекти співпраці між українцями Галичини та Наддніпрянщини.

Близькі за формою, але дуже важливі за змістом, є документи Відділу рукописних фондів і текстології Інституту літератури імені Т.Г. Шевченка НАН України, зокрема написані від руки автобіографії, спогади, наукові та публіцистичні праці, епістолярій, матеріали про роботу різних товариств, видавничу діяльність у Галичині, які відклалися в особових фондах Лесі Українки (2), І. Франка (3), Н. Кобринської (13), О. Кобилянської (14), М. Драгоманова (26), О. Маковея (59), Василя Лукича (61), А. Кримського (80), В. Гнатюка (83), І. Белея (100), М. Павлика (101), Я. Головацького (104), М. Грушевського (122), І. Гушалевича (125), Б. Грінченка (130), Уляни Кравченко (132), С. Крушельницької (143).

Матеріали, що зберігаються в особовому фонді громадсько-культурного діяча Василя Лукича Левицького, відомого у краї під псевдонімом Василь Лукич, відображають його працю як голови філії «Просвіти» у містечку Винниках, що на Львівщині, та головного редактора відомого у Галичині літературно-наукового часопису «Зоря». Збереглося об'ємне службове листування В. Левицького з І. Нечуєм-Левицьким, М. Коцюбинським, А. Кримським, О. Маковеем, Н. Кобринською й іншими, переважно з приводу публікації їхніх творів на сторінках зазначеного періодичного видання та його змісту [6].

В особовому фонді Я. Головацького, окрім біографічних матеріалів, рукописів наукових праць, листів, нами виявлено документи, що дозволяють простежити переслідування вченого через русофільські переконання, звільнення з посади професора Львівського університету в 1867 р. та переїзд до Росії. Інформацію про окремі аспекти громадсько-культурної праці всесвітньо відомої оперної співачки С. Крушельницької (участь у концертах та інших мистецьких заходах) знаходимо у листах, отриманих нею від українських музичних і студентських товариств, відомих політиків тощо [2].

Таким чином, опрацювання вітчизняних

архівних і бібліотечних установ дозволило сформувати вагомий джерельний комплекс цілком репрезентативних джерел, системне дослідження яких дасть змогу встановити повноту й об'єктивність його інформаційних ресурсів для наукової реконструкції неупередженої історії українського національно-культурного руху Галичини другої половини XIX – початку XX ст. Безперечно, для формування його повноцінної та цілісної картини варто доповнити документами і матеріалами, що зберігаються у зарубіжних архівних і бібліотечних установах.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА:

1. Баб'як П. Матеріали архівів до історії українських видавництв і редакцій періодичних видань XIX – поч. XX ст. // Рукописна україніка у фондах Львівської наукової бібліотеки імені В. Стефаніка НАН та проблеми створення інформаційного банку даних. Львів: НАН України. Львівська наукова бібліотека імені В. Стефаніка, 1999. С. 95-103.
2. Братство академічне у Львові. Лист до Соломії Крушельницької. Прохання взяти участь у концерті. Львів. 20.03.1895 р. // Відділ рукописних фондів і текстології Інституту літератури імені Т.Г. Шевченка НАН України. Ф. 143 (Крушельницька Соломія Амвросіївна (1873-1952 рр.) – українська співачка і педагог). Спр. 14. 1 арк.
3. Грамоти, членські квитки, свідоцтва та повідомлення про обрання М. Грушевського членом «Наукового товариства ім. Шевченка», «Товариства для розвою руської штуки» (Львів), «Чехословацького наукового товариства» та інших товариств і громад. 20 травня 1891 – 7 червня 1914 рр. // ЦДІАК України. Ф. 1235. (Грушевські – історики, філологи (1830-1958 рр.). Оп. 1. Спр. 29. 66 арк.
4. Звернення, листи, заяви та інші документи музичних і культурно-освітніх товариств про надання допомоги. 1889-1839 рр. // ЦДІАЛ України. Ф. 408 (Греко-католицький митрополічний ординаріат, м. Львів (1863-1945 рр.). Оп. 1. Спр. 548. 19 арк.
5. Історичне джерелознавство: підруч. для студ. вищ. нав. закл. / Я.С. Калакура [та ін.]. Київ: Либідь, 2017. 512 с.
6. Кобринська Н. Лист до Василя Лукича з Болехова. 2.01.1891 р. // Відділ рукописних фондів і текстології Інституту літератури імені Т.Г. Шевченка НАН України. Ф. 61 (Василь Лукич (справжнє прізвище – Левицький Володимир Лукич, 1856-1938 рр.) – український культурно-освітній діяч і літературознавець). Спр. 519. 2 арк.
7. Лисенко Микола. Листи (8) до О. Барвінського. 1869-1908 рр. // Відділ рукописів ЛННБУ імені В. Стефаніка. Ф. 11 (Барвінські (родинний фонд). Оп. 1. Спр. 1687. 25 арк.
8. Лукич Василь – редактор ілюстрованого літературно-наукового часопису «Зоря». Відкритий лист про програму часопису та прохання надсилати свої роботи до нього. Вересень 1892 р. зі Львова // Інститут рукопису Національної бібліотеки України імені В.І. Вернадського. Ф. 318 (Дорошенко Дмитро Іванович (1882-1951 рр.) – історик, літературознавець, перекладач, політичний діяч). Спр. 196. 2 арк.
9. Матеріали до подій 1848 р. в Галичині (листи священників Бережанського деканату до Львівської консисторії, відозви Головної руської ради, тексти промов М. Павликова та ін. осіб, листи до Головної Руської ради й ін.) // Відділ рукописів ЛННБУ імені В. Стефаніка. Ф. 75 (Павликів Теофіль Михайлович (1821-1905 рр.) – викладач української мови у Бережанській гімназії, секретар і скарбник окружної Руської ради в Бережанах (1848-1849). Оп. 1. Спр. 2. 53 арк.
10. Михальський І.С. Джерела з історії українських політичних партій кінця XIX – початку XX ст. Луганськ: Альма-матер, 2003. 344 с.
11. Оголошення Станіславського магістрату про святкування століття відродження українсько-руської літератури. 23 грудня 1898 р. // ДАІФО. Ф. 7 (Станіславський магістрат (1866-1918 рр.). Оп. 1. Спр. 172. 5 арк.
12. Повідомлення, листи із відомостями про діяльність Дністрянського Станіслава, професора австрійського цивільного права Львівського університету за 1893-1916 рр. 27 грудня 1893 – 12 грудня 1916 р. // ДАТО. Ф. Р-3430 (Станіслав Дністрянський (1879-1935 рр.). Оп. 1. Спр. 85. 28 арк.
13. Прохання засновників музичних колективів про затвердження або зміну запропонованих статутів і рішень з цього приводу. 1902-1903 рр. // ЦДІАЛ України. Ф. 146 (Галицьке намісництво, м. Львів (1772-1921 рр.). Оп. 58. Спр. 1250. 106 арк.
14. Справа Київського окремого цензора про періодичні видання заборонені для ввезення в Росію. 25 січня 1893 – 25 листопада 1896 рр. // ЦДІАК України. Ф. 294 (Канцелярія Київського окремого цензора). Оп. 1. Спр. 287. 75 арк.
15. Справа про відкриття у Львові школи з українською мовою навчання. 1880-1892 рр. // ДАЛО. Ф. 3 (Магістрат королівського м. Львова Галицького намісництва (1787-1918 рр.). Оп. 1. Спр. 3128. 22 арк.
16. Райківський І. Ідея української національної єдності в громадському житті Галичини XIX століття. Івано-Франківськ: Вид-во Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаніка, 2012. 932 с.
17. Шологон Л. Джерела про національно-культурне життя українців Галичини другої половини XIX – початку XX ст. в особових фондах Центрального державного історичного архіву України у м. Львові // Вісник Прикарпатського університету. Історія. Івано-Франківськ, 2009. Вип. XV. С. 72-79.
18. Шологон Л. Законодавство в галузі освіти і розвитку шкільництва Галичини другої половини XIX – початку XX ст. // Вісник Київського національного лінгвістичного університету. Серія «Історія, економіка, філософія». Вип. 13 / гол. ред. Ю.І. Терещенко. Київ: Вид. центр КНЛУ, 2007. С. 31-38.

Sholohon Lilia

Formation of Source Complex on the History of Galicia Ukrainians National-Cultural Movement in 1848-1914 (on the Example of Ukrainian Archival and Library Institutions)

The paper illustrates the process of forming a complex of sources on the history of the Ukrainian national-cultural movement of Galicia during 1848-1914 years. The attention is drawn to both the historical and socio-political peculiarities of the period and the specifics of the administrative-territorial structure of the Austro-Hungarian Monarchy, to which the Ukrainian ethnic territories belonged at that period of time, the structure of state institutions, public associations, and the activity of Ukrainian culture leading figures. Autobiographies, memoirs, letters, journalistic and scientific works, along with the documents of administrative institutions, take an important place in the forming of our research source complex.

The author characterized the documents and materials of the official character and the sources of personal origin on the history of Galicia Ukrainians national-cultural movement of 1848-1914 years, which are stored in the national archival and library institutions: the Central State Historical Archives of Ukraine in Lviv, the Central State Historical Archives of Ukraine in Kyiv, the Central State Archives Museum of Literature and Arts of Ukraine, the state archives of Lviv, Ivano-Frankivsk and Ternopil Regions (Oblasts), the Manuscripts Department of the Vasyl Stefanyk Lviv National Scientific Library of Ukraine, the Manuscript Institute of the V. Vernadsky National Library of Ukraine, the Department of Manuscripts and Textual Studies of the T. Shevchenko Institute of Literature of the National Academy of Sciences of Ukraine.

In general, the work with domestic archival and library institutions enabled to form a considerable source complex of fully

representative sources, a systematic study of which will make it possible to establish the completeness and objectivity of its information sources for the scientific reconstruction of the unbiased history of Ukrainian national-cultural movement of Galicia in the second half of the 19th – early 20th centuries.

Keywords: *Galicia, source complex, national-cultural movement, societies, public figures*

Надійшла до редакції / Received: 15.10.2018

Схвалено до друку / Accepted: 03.12.2018